

насъ осакатени и пжлви съ противорѣчия. Първата дума, която е написана съ славянски букви отъ солунските братия, е била за бжлгарските славяне и на бжлгаро-славянски езикъ, слѣдователно, преди да станатъ проповѣдници на отдалеченните славянски крайове, славянските просвѣтители сж били длжни да просвѣтатъ и да научатъ своите еднородни братия. И така, ние мислиме, ако само византийското извѣстие е достовѣрно, че византийскиятъ императоръ е можѣлъ да даде Кирилу и Методию апостолско значение и да ги испроводи по далечните славянски земи да проповѣдатъ свѣщенното писание само послѣ тѣхните успѣхи между бжлгарските славяне. Ако тая наша мисаль не е вѣрна, то ние не знаеме, защо византийскиятъ императоръ е избралъ именно св. Кирила за тая цѣль, а не други лица, когато е доказано, че въ византийската столица въ онова време сж са намирале довольно голѣмо количество проповѣдници и бого-слове? Но преди да свършиме тая глава, ние сме длжни да кажеме още веднашъ, че нашите историци, които желаятъ да обяснатъ това или онова сжитие изъ бжлгарската история, трѣба да бждатъ осторожни и да глѣдатъ на сѣки единъ исторически памѣтникъ просто, безъ очила и безъ напразни въображения, защото сѣка една своеволна фантазия не само че не открива истината, а, напротивъ, простира темна сѣнка и на и безъ това довольно темни и неудовлетворителни хронологически забѣлѣжки.

V.

По мнѣнието на Шафарика, Костантинъ (който е билъ нарѣченъ въ калугерството Кирилъ) са е ро-